

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 404/2024
11.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и других, због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Бориса Васојевића, поднетом против правноснажног решења Основног суда у Пријеполју Кв 124/23 од 25.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.04.2024. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бориса Васојевића, поднет против правноснажног решења Основног суда у Пријеполју Кв 124/23 од 25.12.2023. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Пријеполју Пои 4/23 од 29.11.2023. године, донетим на основу одредбе члана 34. став 3. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, остављено је на снази правноснажно решење Апелационог суда у Крагујевцу Кж Пои 1/22 од 25.11.2022. године, преиначено пресудом Врховног касационог суда Кзз 353/23 од 11.04.2023. године, којом је одређено привремено одузимање имовине од власника-окривљеног АА и трећих лица-ББ, ВВ, ГГ и предузетничке радње „ВВ инжењеринг“, Пријеполје, а која имовина је ближе описана у изреци решења.

Решењем Основног суда у Пријеполју Кв 124/23 од 25.12.2023. године одбијена је као неоснована жалба пуномоћника АА, ББ, ВВ, ГГ и предузетничке радње ПР ВВ ГР „ВВ инжењеринг“, адвоката Бориса Васојевића, изјављена против решења тог суда Пои 4/23 од 29.11.2023. године.

Против наведеног правноснажног решења Основног суда у Пријеполју Кв 124/23 од 25.12.2023. године захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Борис Васојевић, „због повреде закона из члана 25. став 2. и 3.

Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, члана 485. став 4. ЗКП у вези члана 441. став 3. и члана 439. тачка 3) ЗКП“, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине побијано решење и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бориса Васојевића, указује да је побијано решење донето уз повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП у вези члана 37. став 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, истицањем да је о жалби против решења Основног суда у Пријепољу Пои 4/23 од 29.11.2023. године, према одредби члана 29. став 4. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, требао да одлучује Апелациони суд у Крагујевцу, а не ванпретресно веће првостепеног суда.

Одредбом члана 34. став 3. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела прописано је да до подношења захтева за трајно одузимање имовине суд најмање једном годишње по службеној дужности преиспитује одлуку о привременом одузимању имовине проистекле из кривичног дела и у оправданим случајевима може ту одлуку укинути или је заменити мером забране располагања привремено одузетом имовином.

Одредбом члана 35. став 1. истог закона, прописано је да ће решење о укидању привременог одузимања имовине из члана 34. став 3. овог закона донети судија за претходни поступак, односно председник већа пред којим се одржава главни претрес ако се појаве околности које указују да даља примена привременог одузимања имовине није оправдана, док је у ставу 2. истог члана, прописано да ће решење о мери забране располагања привремено одузетом имовином из члана 34. став 3. овог закона суд донети ако се појаве околности које указују да се и том мером може обезбедити трајно одузимање имовине.

Према одредби члана 37. став 1. и 2. наведеног закона, против решења из члана 35. став 1. до 3. овог закона, може се изјавити жалба у року од три дана од дана достављања решења, о којој одлучује ванпретресно веће.

Из цитираних законских одредби произилази да Законом о одузимању имовине проистекле из кривичног дела није прописано коју одлуку суд доноси у поступку преиспитивања оправданости даљег трајања правноснажном одлуком изречене мере привременог одузимања имовине проистекле из кривичног дела.

По ставу Врховног суда првостепени суд уколико нађе да је даље трајање ове мере оправдано, сходном применом члана 212. став 5. ЗКП, доноси одлуку којом оставља на снази правноснажну одлуку о привременом одузимању имовине која је предмет преиспитивања, а на који начин је, у конкретном случају, поступио Основни суд у Пријепољу доносећи решење Пои 4/23 од 29.11.2023. године.

Законом о одузимању имовине проистекле из кривичног дела међутим, није прописано ни да ли незадовољна странка има право жалбе против одлуке суда којим се оставља на снази правноснажна одлука о привременом одузимању имовине, иако има то право, нити ко о жалби одлучује, па Врховни суд налази да се у том случају сходно примењује одредба члана 465. став 1. ЗКП о жалби против решења донетог у првом степену. Према тој одредби, против решења органа поступка донесених у првом степену странке имају право на жалбу, осим ако је Закоником о кривичном поступку изричито одређено да жалба није дозвољена. Одредба члана 212. став 5. ЗКП, сходно којој суд доноси одлуку којом оставља на снази правноснажну одлуку о привременом одузимању имовине која је предмет преиспитивања, не прописује да жалба није дозвољена.

Према налажењу Врховног суда, како је на основу члана 37. став 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, у поступку преиспитивања оправданости даљег трајања правноснажно изречене мере привременог одузимања имовине, надлежност за одлучивање о жалби на решење о укидању или замени наведене мере дата ванпретресном већу, то је за одлучивање о жалби против решења којим се наведена мера оставља на снази, надлежно ванпретресно веће првостепеног суда.

У конкретном случају, о жалби против решења Основног суда у Пријепољу Пои 4/23 од 29.11.2023. године, одлучило је ванпретресно веће Основног суда у Пријепољу у побијаном решењу Кв 124/23 од 25.12.2023. године које је, сходно претходно наведеним законским одредбама, надлежно да одлучује о жалби против решења којим се мера привременог одузимања имовине оставља на снази, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, да је о жалби требао да одлучује надлежни другостепени суд, оцењени као неосновани.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, наводи да не постоје законски разлози који оправдавају потребу даљег трајања мере привременог одузимања имовине и у том смислу указује на поднесак окривљеног од 14.11.2023. године са приложеним доказима и предлогом за извођење доказа, из ког, према његовом мишљењу, произилази да је имовина окривљеног законито стечена, и на тај начин, према налажењу Врховног суда, суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, која не представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић